

Kız ve Kirpi Evi

Jane MEADOW

Kız ve Kirpi Evi

Jane MEADOW

Olivia bahçesini en çok akşamüstü severdi. Küçük kirpiler o zaman oynamaya çıkardı. Çiçek tarhlarının arasında homurdanarak dolaşır, minicik siyah burunları seğirirdi. Olivia pencereden izlerdi, yuvarlak kahverengi gözleri merakla kocaman açılırdı. Hardal sarısı yağmurluğunu giymiş, her maceraya hazır beklerdi. Bahçe sanki yalnızca onunla dikenli misafirlerine ait gizli bir dünya gibiydi.

Bir akşam Olivia endişelenecek bir şey fark etti. Kirpiller uyuyacak bir yer arıyor gibiydi. Çalıların altında dolaşıyorlardı ama toprak soğuk ve nemliydi. Olivia kaşlarını çatı, çilli burnu kırıştı. "Düzgün bir yuvaya ihtiyaçları var," dedi kendi kendine. O anda küçük dostlarına yardım etmeye karar verdi. Sonuçta herkesin sıcak, güvenli bir dinlenme yerine hakkı vardı.

Ertesi sabah Olivia mutfağa koştı. Anne havlucuğu lavaboda yıkıyordu. Baba çayını yudumluyordu, yuvarlak gözlükleri buğulanmıştı. "Bir kirpi evi yapmak istiyorum!" diye duyurdu Olivia. Anne gülümsedi, gümüş küpeleri parıldadı. Baba kıkırdadı, sakallı gülümsemesi sıcacıktı. "Harika bir fikir," dediler birlikte. Olivia'nın yüzü aydınlandı, koyu kahverengi saçları heyecanla zıpladı.

Baba deri iş eldivenlerini aldı. Anne yeşil çizmelerini giydi. Olivia kırmızı lastik çizmelerini giyip bez çantasını kaptı. Birlikte bahçeye yürüdüler. "Sessiz bir köşe lazım," dedi Baba, avluyu gözden geçirerek. Yaşlı meşe ağacının altındaki gölgeli bir yeri gösterdi. "Mükemmel," diye onayladı Anne. Olivia başını salladı, yeşil saç tokası güneş ışığını yakaladı.

Baba, Olivia'ya sağlam bir çatının nasıl yapılacağını gösterdi. Güçlü dalları kaldırıp tam yerine yerleştirdi. "Böyle mi?" diye sordu Olivia, onu taklit ederek. "Aynen," dedi Baba, yuvarlak gözlükleri burnundan kayarak. Yan yana çalıştılar, küçük bir kapı aralığı ve sağlam bir çatı yaptılar. Olivia'nın küçük elleri dikkatli ve kararlıydı. Çatı her dalla biraz daha yükseldi ve güçlendi.

Anne büyük bir kuru yaprak yığını topladı. "Bunlar yumuşak bir yatak olur," dedi. Olivia avuç avuç yaprak alıp evin içine yerleştirdi. Yapraklar hışırdadı ve çıtırdadı. Anne ayrıca yumuşak çimenler ve birkaç ince dal getirdi. "Kırpiller yuva kazmayı sever," diye açıkladı. Olivia yapraklı zemini okşayarak sıcakık ve rahat yaptı. Çalışırken hardal sarısı yağmurluğu hışırdadı.

Olivia evi yerleřtirmek iin mkemmek bir yer buldu. Sessiz ve gizliydi, utanga misafirler iin tam uygundu. Baba evi kaldırıp yerine koymasına yardım etti. "İřte," dedi alnını silerek. "Dzgn bir kirpi yuvası." Olivia geri ekilip emeklerini hayranlıkla izledi. Kk ev sıcakık ve davetkr grnyordu. Kirpilerin de onun kadar seveini umdu.

O gece Olivia pencerenin yanında bekledi. Ay yükseldi, bahçe karardı. Sonra yapraklarda bir hışırtı. Küçük bir kirpi belirdi, kahverengi-krem dikenleri ay ışığını yakaladı. Havayı kokladı, minicik siyah gözleri meraklıydı. Olivia nefesini tuttu. Yeni evi bulacak mıydı? Kirpi yaklaştı, küçük patileri sessizce.

Kirpi evin girişini kokladı. Burnunu içeri soktu, sonra geri çekti. Olivia'nın kalbi hızla çarptı. "Hadi," diye fısıldadı. Kirpi bir adım attı, sonra bir adım daha. Kısa süre sonra içeride kayboldu. Olivia ellerini hafifçe cıvrıttı. "Sevdi!" diye sevindi. Anne ve Baba izlemeye geldi. "İyi iş çıkardın," dedi Anne, ona sarılarak.

Daha fazla kirpi geldi. Biri sırtında küçük bir yaprak taşıyordu, minik bir şemsiye gibi. Evin çevresini kokladılar, küçük burunları kıpır kıpırdı. Tek tek içeri sıkıştılar. Olivia beş tane saydı! Birbirlerine sokulup kıvrıldılar, sıcak ve güvendeydiler. Bahçe herkes için dost bir yuva gibiydi. Olivia'nın kalbi mutlulukla doldu. Sevecenliği gerçekten bir fark yaratmıştı.

Ertesi gün Olivia evi kontrol etti. Kirpiler mışıl mışıl uyuyordu. Gülümsedi, çilleri dans etti. "Güvendeler," dedi Anne'ye. Anne başını salladı, bahçe eldivenleri cebindeydi. "Onlara bir barınak yaptın," dedi. "Bu kocaman bir yürek, Olivia." Olivia gurur duydu. Dikenli dostları için sıcak, kuru bir yer yapmıştı. Bu dünyanın en güzel duygusuydu.

Baba bir fincan çayla dışarı çıktı. Olivia'nın eve göz attığını gördü. "Misafirlerimiz nasıl?" diye sordu. Olivia sırıttı. "Uyuyorlar," diye fısıldadı. Baba kolunu ona doladı. "İyi bir şey yaptın," dedi. "İyilik pratik de olabilir." Olivia başını salladı. Bu fikri sevdi. Küçük özen gösterileri büyük bir fark yaratabilirdi. Bahçe artık daha mutlu bir yerdi.

O akşam bütün aile bahçede toplandı. Anne, "Yaşasın Olivia!" diye bağırdı. Baba ellerini çırttı. Olivia kızardı, yanakları pembeye döndü. Kirpiler evlerinden dışarı baktı, gürültüye meraklanarak. Olivia güldü. "Teşekkür ediyorlar," diye şaka yaptı. Ailesi daha yüksek sesle sevindi. Bahçe sevgi ve iyilikle doluydu. Herkes sıcacık ve mutluydu.

Güneş batarken Olivia kirpi evinin yanına oturdu. Küçük hayvanların kıpırdanışını izledi. Bir kirpi kıvrımını açıp ona baktı. Minicik siyah gözleri parıldıyordu. Olivia fısıldadı, "Rica ederim." Bir fark yarattığını biliyordu. Biraz yardımla ve bolca özenle güvenli bir barınak yaratmıştı. Sevecenliği onları bütün kış sıcak tutacaktı.

Bahçe herkes için dost bir yuva oldu. Olivia'nın kirpileri kaldı ve arkadaşlarını getirdiler. Anne ve Baba iyi kalpli kızlarıyla gurur duydu. Olivia, küçük ellerin bile büyük işler yapabileceğini öğrendi. Yeşil saç tokasını bir onur madalyası gibi taktı. Hardal sarısı yağmurluğu her zaman bir sonraki maceraya hazırdı. Ve kirpilerin her zaman sıcak bir uyku yeri vardı.

Her gece Olivia kirpileri penceresinden izledi. Homurdanıp oynuyorlardı, mutlu ve güvendeydiler. Sevecenliğinin onların hayatını güzelleştirdiğini biliyordu. Bu da kalbini dopdolu hissettiriyordu. Bahçe biraz daha yabanıl, biraz daha dost canlısı ve sevgiyle doluydu. Olivia gülümsedi, çilli yüzü ışıldadı. Yarının neler getireceğini görmek için sabırsızlanıyordu.